

Nad Bajkałem natrafiono na korzenie rdzennych Amerykanów

24 maja 2020

Badania genetyczne szczątków prehistorycznych przedstawicieli kultury zbieracko-łowieckiej w pobliżu jeziora Bajkał ujawniły ich powiązania nie tylko z innymi mieszkańcami Eurazji, ale także z rdzennymi Amerykanami. Wyniki badań opublikowało czasopismo „Cell”. Ludzie żyli nad brzegiem jeziora Bajkał od czasów górnego paleolitu i pozostawili po sobie bogate dowody archeologiczne.



W nowym artykule niemieckich naukowców z oddziału archeogenetyki Instytutu Antropologii Ewolucyjnej Maxa Plancka poinformowano o sekwencjonowaniu 19 genomów ludzkich z okolic Bajkału, w tym o jednym z najstarszych zarejestrowanych w tym regionie.

Wykorzystując fragmenty zębów znalezione w 1962 roku podczas wykopalisk na odcinku Ust-Kahta-3, naukowcy przy użyciu zaawansowanych metod biologii molekularnej przywrócili genom człowieka, który żył tu 14 tysięcy lat temu. W genomie znaleziono cechy syberyjskiej i amerykańskiej populacji. Jest to najstarszy znany dotychczas nosiciel genów rdzennych

mieszkańców Ameryki Północnej.

„To badanie pokazuje najgłębszy związek między górnymi paleolitycznymi Syberyjczykami a pierwszymi Amerykanami” – powiedział jeden z autorów badania He Yu, cytowany w komunikacie prasowym Instytutu Maxa Plancka. „Uważamy, że może to rzucić światło na historię pojawienia się rdzennych Amerykanów” – dodał.

Badania genetyczne szczątków prehistorycznych przedstawicieli kultury zbieracko-łowieckiej w pobliżu jeziora Bajkał ujawniły ich powiązania nie tylko z innymi mieszkańcami Eurazji, ale także z rdzennymi Amerykanami. Wyniki badań opublikowało czasopismo „Cell”. Ludzie żyli nad brzegiem jeziora Bajkał od czasów górnego paleolitu i pozostawili po sobie bogate dowody archeologiczne.

W nowym artykule niemieckich naukowców z oddziału archeogenetyki Instytutu Antropologii Ewolucyjnej Maxa Plancka poinformowano o sekwencjonowaniu 19 genomów ludzkich z okolic Bajkału, w tym o jednym z najstarszych zarejestrowanych w tym regionie.

Wykorzystując fragmenty zębów znalezione w 1962 roku podczas wykopalisk na odcinku Ust-Kahta-3, naukowcy przy użyciu zaawansowanych metod biologii molekularnej przywrócili genom człowieka, który żył tu 14 tysięcy lat temu. W genomie znaleziono cechy syberyjskiej i amerykańskiej populacji. Jest to najstarszy znany dotychczas nosiciel genów rdzennych mieszkańców Ameryki Północnej. „To badanie pokazuje najgłębszy związek między górnymi paleolitycznymi Syberyjczykami a pierwszymi Amerykanami” – powiedział jeden z autorów badania He Yu, cytowany w komunikacie prasowym Instytutu Maxa Plancka. „Uważamy, że może to rzucić światło na historię pojawienia się rdzennych Amerykanów” – dodał.

Wyniki badania wskazują również na to, że ludzie w epoce brązu mieli aktywne związki z innymi narodami Eurazji. Dowodzą tego

liczne wstawki do genomu z Ust-Kahty-3. Ten człowiek, wraz z oznakami pochodzenia mezolitycznego z północno-wschodniej Syberii, ma starsze powiązania genetyczne z północnoeurazjatyckim i wschodnioazjatyckim, a także ze wschodnioeuropejskimi stepowymi przodkami. Wszystko to mówi o szerokich kontaktach populacji stepów z południowej Syberii i Zachodniej Eurazji we wczesnej epoce brązu.

Dane innych genomów z obszaru bajkańskiego wskazują na to, że ta populacja utrzymywała częste kontakty genetyczne z północnoeurazjatyckimi ludami, co doprowadziło do pojawienia się różnych typów mieszanych. W pewnym stopniu tę złożoność genetyczną odziedziczyli pierwsi Amerykanie, wśród przodków których, oprócz Azjatów, byli najwyraźniej przedstawiciele ludów północnoeurazjatyckich.

Znalezienie przez autorów badania patogenu dżumy *Yersinia pestis* też świadczy o szerokich kontaktach ludów Syberii Południowej w epoce brązu. U dwóch osobników genetycznie należących do typu północno-wschodnioazjatyckiego zidentyfikowano ten patogen pochodzący ze strefy stepowej, położonej daleko poza regionem. Co więcej, szczep *Yersinia pestis* odkryty przez naukowców jest zbliżony do współczesnego patogenu z regionu Morza Bałtyckiego w północno-wschodniej Europie. „Ta najbardziej wysunięta na wschód obecność prehistorycznych szczepów *Yersinia pestis* sugeruje przemieszczanie się ludzi na duże odległości w epoce brązu” – powiedziała kolejna autorka badania Maria Spyrou.

W przyszłości autorzy planują poświęcić oddzielne badania naturze rozprzestrzeniania się dżumy na początku epoki brązu, gdy w Eurazji kształtowały się więzy międzyregionalne i interakcje kulturowe, a także kontynuować gromadzenie danych genetycznych, aby lepiej zrozumieć, w jaki sposób powstała pula genowa pierwszych rdzennych Amerykanów.

Zdjęcie: [Natalia_Kollegova](#) (CC0)

Źródło: pl.SputnikNews.com